

Piret Küttis

ARMASTUSEGA

2022 Pärnu

Meri

*Varjuna su kaldail liigun
igal õhtul,
saatjaks pimedus.*

*Rahutu ja
kummaliselt uus
oled alati.*

*Näoga vastu kive liibun –
maailm nii
tundub lähedasem.*

*Aastast aastasse
su mõrkjat hõngu
olen eelistanud lilledele.*

*Igal õhtul üle mere
kutsub päike mind.
Igal ööl
mu silmadesse randub
olematu kiirgav tulilind.*

Sügisõhtu

*Nii vaikselt-vaikselt
hiilib sügisõhtu,
mu jalge ette roomab
mõrkjas laintevaht.*

*Vaid üksik veniv-kurb
sireen kui karje
täidab õhku,
ja helgiheitja kiirtes
kumab laht.*

*On lahes seisvad laevad
süüdand tuled,
täiskuudena need
peegelduvad vees.*

*Mu selja taga üksik
latern põleb
nii tühjal munakivist
laotud kõnniteel.*

*Kui üksik saar
mustpehmes taevas
kuusirp ripub*

*ja mere hällilaulu
kuulatavat näib.*

*Mu näole soolaseid
ja külmi piisku satub,
tuul tühjal rannal
kuuldamatult käib ...*

Igatsus

*Su sõnadel on nukker alatoon
ja silmad naerdeski on kurvad,
su õrn ning meelas huultejoon
mind hulluseni hurmab.
Mind otse hulluseni hurmab
su käte puudutus
nii meeletu, nii hell,
et tööle hakkab meelte häirekell:
ehk suurem lähedus
me hapra suhte surmab?
Nii ma ei teagi,
mis teeb rohkem haiget,
kuid loobumise mürk
mu meeltes keeb.
Nean oma otsust:
valusat, kuid õiget
ja vere kustumatut tuiget,
mis alati sind igatsema jääb ...*

Tulek

*Tulen siis, kui maa
on kastepärleis,
tulen mööda
pikka halli teed.*

*Tulen keset
sügiskuude värve,
kaelas pihlamarjust
kirev kee,
tulen siis, kui kured
nutvad taevas,
siis, kui läbipaistvad
on kõik veed.*

*Tulen siis, kui lahkuvad
kõik laevad,
tulen – all mu jalge
laulab tee ...*

Tütrelle

*Tütreke, südamevalu on mul
nii, nagu minekuvalu on sul.
Tunnen, et lähed mu elust ja tean:
lahti su käest et laskma ma pean.*

*Küllap su elus on päevi nii häid,
süda et päikesevalgust on täis.
Mõni päev siiski ka pisaraid toob,
mõni öö pisaraist purju end joob.*

*Sind välguna taevast võib tabada arm,
nii õnne kui õnnetust tuua võib sarm.
Kõike, mis ihaldad, ikka ei saa,
mõnegi asjani pikaks jääb maa.*

*Midagi leiad, mis otsinud pole,
hullusti haiget teeb armsama vale.
Suuremast suurem on kinkida elu,
ehkki see kogemus teeb sulle valu.*

*Kaitsku, mu laps, sind kõik taevased väed,
loodan, et kõik elus hästi sul läeb!
Tean üsna hästi, sa mõistad mind kord:
siis, kui on emana sinu käes kord ...*

Hingedeaeg

*Vaikne ja rahulik hingedeae
mõtteid ja meeli uuesti laeb.*

Aeg võta maha –

su tunnetemaa

praegu just tahab

teada ja leida,

kus on tasakaal.

Sel pimedal ajal

on kadunud piirid.

Küünal nüüd süüta

ja siis ääri-veeri

omade keskel, kes praegu su ümber

nendega suhtle, kes läinud on juba.

Hämar ja soe on su südametuba.

Kalliks pea neid,

kes sul elu on andnud,

kellega hingelist sidetki tundnud.

Jõudu see annab edasi minna

ning oma tarkus

ja elus mis leidnud,

neile, kes tulevad, edasi anna.

Talvele mõeldes

*Lumehelveste lõputu valss
keset talveöö valget vaikust
meeled hellaks ja ärevaks teeb
nagu millegi viimane šanss,
mis sind puutub
ja siiski
haihtub.*

*Jõuluime – ta sünnib taas,
läheb hinge,
kirglikult lummas.*

*Kohev lumi su õlul ja maas –
seisad särasilmi ning tummalt.
Tõsta pilk – see on püha öö
sinu süda on vaba ja hing.
Hetkeks unusta mured ja tööd,
täis saab jälle üks aastaring ...*